

skriftlige Indlæg nu maa ansees for anerkjendt, maa det vistnok erkjendes, at Reglen selv for Underretssagførernes Bedkommende er uden Betænkelighed.

Hvad angaaer Sagførerfuldmægtigens Kvalifikation, er Ministeriet gaaet ud fra, at det med Hensyn til den store Frihed, som Sagførerne nødvendigviis ved mange Leiligheder maa give Fuldmægtigen, vil være nødvendigt at kræve, at Fuldmægtigen i det Væsentlige har de Kvalifikationer, som fordres for overhovedet at opnaae Afgang til Sagførelse, saameget mere, som Tilgangen til Sagførerstanden væsentlig tænkes at skulle skee gennem Fuldmægtige.

At Fuldmægtigene skulle autoriseres, har Ministeriet betragtet som en Følge af, at der for Befuldmægtigelsen er opstillet Betingelser, hvis Tilstedeværelse nødvendigviis maa prøves.

Forsaavidt det endelig i Slutningen af Paragrafen er bestemt, at Sagførerfuldmægtige, saalænge de ville benytte Fuldmagten, skulle have Bopæl i eller ved den Stad eller i den Jurisdiktion, i hvilken deres Principal har sit Forretningslokale eller Kontor, har denne Bestemmelse til Hensigt at forhindre, at den faste Fuldmægtig imod Befuldmægtigelsens Hensigt benyttes saaledes, at Sagførervirksomheden i Virkeligheden drives paa 2 Steder.

ad § 10.

Den i Paragrafen indeholdte Bestemmelse

om, at de af Kongen udnævnte Sagførere skulle have Forret til Udførelse af offentlige og beneficerede Sager paa de samme Vilkaar som hidtil, kræves formeentlig af billigt Hensyn til de hidtil beskikkede Sagførere, af hvilke navnlig Høiestretsadvokaterne have en ikke ubetydelig Indtægt gennem de befalede Sager. Derimod har Ministeriet ikke troet at burde opstille nogen Forpligtelse til offentlige og beneficerede Sagers Overtagelse hverken for de af Kongen udnævnte eller de ifølge denne Lov beskikkede Sagførere, idet det efter den Stilling, der nu gives Sagførerne, formeentlig ikke med Billighed kan paalægges disse at udføre de befalede Sager imod det i Lovgivningen hjemlede Bederlag. Man har fundet saameget mindre Betænkelighed ved at indrømme Frihed i saa Henseende, som det ikke betvivles, at Ministeriet uden Vanskelighed vil kunne finde et tilstrækkeligt Antal Sagførere, som ere villige til at udføre de omhandlede Sager for de hidtil tilstaaede Emolumenter og antager Ministeriet forsaavidt dette undtagelsesviis ikke maatte være Tilfældet, i denne Paragraf at have Hjemmel til af de Fonds, af hvilke Udgifterne til befalede og offentlige Sager afholdes at anvise de Honorarer, som det maatte vise sig nødvendigt at tilstaae de Sagførere, hvem et større Bederlag end det nu brugelige maa tilfikkres.